



L'hora

Havíem discutit, a bastament, sobre el tema, del resultat del canvi i el que això suposava.

Em deies que si l'avançaven o l'endarrerien i la lògica de la llum que s'estirava en els moments.

Jo volia un moment teu; però, com dir-t'ho sense paraules?

No t'entenia i apamava la meua pobra intel·ligència.

Amb deler observava les teues mans, el to de veu i l'aire que, subtil, formava part del teu cos.

I et rebatia acovardit perquè aquest moment -tempus fugit- s'acabaria.

Tu te n'havies anat de viatge al sud dels meus desitjos i jo vaig arribar a un atzucac amb una trista llum.

Assegut en un banc d'arenita i un cop més, a les arnes dels fanals d'Aín els demanava el mode de recuperar l'hora d'amor que aqueixa convenció no mai més ens tornaria.